

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **st. szer. J.K.** skazanego z art. 207 § 1 k.k.
w zb. z art. 207 § 1a k.k. i art. 270 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 28 października 2025 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie
art. 532 § 3 k.p.k.,
wniosku obrońcy skazanej w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z 7 października 2024 r. sygn. akt S.A.
23/24 zmieniającego wyrok Sądu Garnizonowego w Poznaniu z 11 marca 2024 r.
sygn. akt Sg 19/22,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku obrońcy skazanej st. szer. J.K. o wznowienie na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z 7 października 2024 r. sygn. akt S.A. 23/24 zmieniającym wyrok Sądu Garnizonowego w Poznaniu z 11 marca 2024 r. sygn. akt Sg 19/22, jego autor sformułował wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na

podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. do czasu rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania wyroku wobec skazanej st. szer. J.K. okazał się niezasadny.

W przypadku wniesienia wniosku o wznowienie postępowania Sąd Najwyższy na mocy art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia w zakresie tego wniosku. Ta regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności danego orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Przy tego rodzaju wniosku jednocześnie należy mieć na względzie zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, o której mowa art. 9 k.k.w. Wobec istnienia powyższej zasady zauważyć zatem należy, iż możliwość przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym, albowiem te prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). Dlatego zgodnie zarówno w judykaturze, jak i literaturze przyjmuje się, iż wstrzymanie prawomocnego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. - odpowiednio - *postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03; z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20 oraz z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22 i - T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 2008, s. 1117-1118; J. Matras, [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod redakcją K. Dudek, wydanie 2, s. 1193*). Rację mają bowiem komentatorzy, którzy stwierdzają, że istotą umiejscowienia tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym (i wznowieniowym – uwaga Sądu Najwyższego) jest to, aby Sąd Najwyższy miał możliwość uruchomienia instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia wtedy, gdy chociażby pobieżna analiza zarzutów kasacji (bądź wniosku

o wznowienie – uwaga Sądu Najwyższego) wskazuje, że prawomocne orzeczenie dotknięte jest tak poważnym uchybieniem, iż wykonywanie kary może prowadzić do wspomnianych nieakceptowalnych skutków. Zatem powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie może być tylko sama (mniejsza czy większa) dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania kary.

Dokonując tego rodzaju, tak w istocie limitowanej przedmiotem niniejszego postępowania, oceny (która żadną miarą nie determinuje, ani jakkolwiek określa tej ostatecznej, możliwej do przeprowadzenia dopiero po merytorycznym rozpoznaniu przedmiotowej skargi) i czyniąc to w kontekście podniesionych przez skarżącego okoliczności, nie można podzielić jego przekonania o tym, że z tego rodzaju sytuacją, która uzasadniałaby przerwanie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku mamy do czynienia *in concreto*.

Podniesione przez obrońcę okoliczności, stanowiące uzasadnienie wniosku, wobec swojej doniosłości i ewentualnie bardzo poważnych konsekwencji procesowych wymagają rzetelnej i szczegółowej oceny, i to nie tylko w kontekście tych przywołanych przez niego okoliczności i uwarunkowań prawnych. To dopiero pozwoli rozważyć, czy rzeczywiście *in concreto* zaistniała wskazana przez obrońcę podstawa do wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Niewątpliwie zakres i charakter tej oceny przekraczają ramy niniejszego postępowania, a okoliczności przedstawione przez wnioskodawcę nie pozwalają ich obecnie interpretować, aż tak kategorycznie i jednoznacznie, by w oparciu o to nieomal potwierdzić ich słusność. Nie przesądzając zatem końcowej oceny zasadności wniosku obrońcy o wznowienie postępowania, stwierdzić należy, iż tego rodzaju zaszłość uzasadniająca wstrzymanie zaskarżonego wyroku nie zaistniała. Według obecnej oceny - dokonanej w wymiarze determinowanym potrzebą niniejszego postępowania - prawdopodobieństwo uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania nie jest aż tak jednoznacznie wysokie, by to stanowiło wystarczającą podstawę do uwzględnienia przedmiotowego wniosku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[WB]

[a.t]